

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi F.Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 16 stycznia
2008 r., wydanego w sprawie z wniosku F.Z.
o dokonanie wypłaty wynagrodzenia z rachunku Skarbu Państwa
w sprawie dotyczącej likwidacji partii pod nazwą "P"
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez wnioskodawcę F.Z. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 16 stycznia 2008 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Zawarta, tylko w uzasadnieniu skargi, krótko wzmianka na temat niemożliwości uchylecia zaskarżonego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych, nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest

niezgodne (powinno to nastąpić w wydzielonej części redakcyjnej skargi). W niniejszej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne.

Tymczasem nie ulega wątpliwości, że mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść postanowienia sądu może odpowiadać prawu. Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest zdaniem autora skargi, niezgodny, należeć powinno, do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi.

Skarga, jako dotknięta wskazanymi brakami, podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).